

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ВСЕЛЕНСКА КАРМИЧНА
КЛИРИНГОВА БАНКА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Хари Цимерман беше съветник по авторски права в „Батън и Финч“ в Ню Йорк. Един ден, когато се върна у дома след работа, той намери върху малкото си бюро в хола един чисто бял плик. Не му беше мястото тук. Не беше го донесъл от пощенската кутия, пък и никой друг, дори и управителят нямаше ключове за всичките ключалки на вратата на апартамента му. Нямаше начин този плик да се появи тук. Тогава, откъде бе дошъл? Накрая Цимерман реши, че трябва да го е донесъл с вчерашната поща, но е забравил да го отвори. Всъщност не вярваше да е така, но понякога неправдоподобното обяснение е по-добро от никакво.

Вътре в плика имаше едно правоъгълно парче блестяща пластмаса. Върху него бяха изписани думите: „Пропуск за посещение на Вселенската кармична клирингова банка. Важи за един час.“ В единия ъгъл на правоъгълника имаше отпечатано квадратче.

Хари Цимерман замислено взе един молив и чукна с него квадратчето. Внезапно разбра, че вече не е в Ню Йорк.

Без чувството, че е прехвърлен някъде, Хари Цимерман се намери пред една старинна, сива, каменна административна сграда. Тя си стоеше самотно в центъра на широка зелена поляна. Имаше големи бронзови врати и те бяха отворени. Над тях, издълбани в гранита се четяха думите: „Кармична банка и клирингова къща“.

Цимерман почака, надявайки се, че някой ще дойде да му каже какво да прави. Но никой не се появи. Накрая той влезе вътре.

Там имаше редици бюра. Хората преглеждаха купища документи, записваха нещо в счетоводни книги, а после трупаха документите в метални кошници встрани от бюрата. Куриери отнасяха прегледаните документи и носеха нови.

Цимерман се приближи до едно от бюрата. Докато вървеше, един документ се плъзна от купчината и падна на пода.

Той го вдигна и го погледна. Беше направен от блестяща прозрачна материя и показваше яркоосветена, триизмерна картина на пейзаж с фигурки. Когато помръдна документа в ръката си, изгледът се промени. Видя градска улица, после лодка в една река, а после езеро с бледосини планини зад него. Пред очите му минаха и други картини: по огромна прашна равнина се движеха слонове, хора разговаряха на кръстовището на оживена улица, един пуст бряг с палми.

— Внимателно! — извика чиновникът и измъкна документа от ръката му.

— Нямахте да го повредя — каза Цимерман.

— Не се боях за документа — отвърна служителят. — Страхувах се за вас. Ако някое от тези неща се завърти не както трябва, може да попаднете в полето му. После ще си имаме големи неприятности, докато ви върнем.

Чиновникът изглеждаше доста любезен. Имаше зает вид и беше на средна възраст, леко оплешивял, облечен в светлосив костюм с идеално изгладен панталон и блестящи черни обувки.

— Какви са тези неща? — попита Цимерман, показвайки блестящите документи.

— Виждам, че сте нов в това измерение на реалността. Това са Х2Д фактури. Нещо като моментални космически балансови сметки. Всяка от тях записва кармичното състояние на планетата в даден момент. Когато се предвиди лоша карма, ние изчисляваме добрата карма във Вътрешни Късметови Единици по текущата котировка и депозираме ВКЕ в съответната сметка, откъдето те могат да се теглят, когато е необходимо. В основни линии е същото, което правят всички банки, с изключение на това, че вместо с пари, ние работим с ВКЕ.

— Да не би да искате да кажете, че хората могат да си теглят късмет, когато им потрябва? — попита Цимерман.

— Точно така — отвърна чиновникът. — Само че ние не откриваме индивидуални сметки. Работим само с планети.

— Всички планети с разумен живот ли имат сметки при вас?

— О, да — отговори му чиновникът. — Щом те развият абстрактно мислене или нещо повече, ние им отваряме сметка. После те могат да теглят от нея, когато изпаднат в нужда. Като например, ако се разрази някоя епидемия или избухнат безпричинни войни, или пък има невиджани наводнения, или суши. Всички планети изпитват подобни затруднения. Но ако имат достатъчно късметови единици, винаги могат да се оправят. Не ме питайте за механизма, по който става това. Аз съм банков чиновник, а не инженер. И с малко късмет, скоро вече няма да съм и банков чиновник.

— Напускате службата ли?

— Махам се оттук — каза чиновникът. — Реалността на Кармичната клирингова къща е доста ограничена. Съществува само

тази сграда сред поляната, намираща се в центъра на една малка пустота. За работата си тук получаваме и допълнително възнаграждение, но на мен лично ми стига.

— Къде ще идете?

— Има доста реални места. Избрал съм си от каталога едно наистина прекрасно. И с моята пенсия, и сметката ми във ВКЕ, очаквам да си поживея добре доста дълго време. Индивидуалната ВКЕ сметка е едно от най-хубавите неща когато работиш за Вселенския Технократ. Трябва да отбележа, че и храната в стола ни не е лоша, пък и получаваме най-новите филми.

В джоба на Цимерман започна нещо да звъни и той се стресна. Извади пропускателна карта. Той проблясваше и звънеше. Чиновникът натисна ъгълчето с квадрата и го накара да млъкне.

— Това означава, че времето ви е почти на привършване — каза той. — За мен беше удоволствие да разговарям с вас, господине. Обикновено нямаме много посетители. В нашата реалност нямаме още даже и хотел.

— Момент — обади се Цимерман. — Какво е положението със сметката на Земята?

— Тук е. В банката. Заедно с всички останали. Никой никога не е идвал да тегли от нея.

— Е, сега аз съм тук — каза Хари. — И аз съм оторизиран представител на Земята. Иначе нямаше да съм тук. Нали така?

Чиновникът кимна. Не изглеждаше доволен.

— Искам да изтегля малко от късмета на Земята. За цялата планета. Не говоря за себе си. Не знам дали сте проверявали скоро сметката ни, по напоследък си имаме проблеми. Всяка година избухват все повече войни, замърсяване, глад, наводнения, тайфуни, необясними самолетни катастрофи, такива работи. Някои от нас доста се изнервиха. Тъкмо сега наистина бихме могли да използваме този късмет.

— Знаех си, че тези дни ще се появи някой от Земята — промърмори чиновникът. — От това се боях.

— Какво има? Нали казахте, че сметката ни е тук.

— Така е. Но в нея няма нищо.

— Как е възможно? — попита Цимерман.

Чиновникът повдигна рамене.

— Знаете как работят банките. Трябва да получаваме печалба.

— Че какво общо има това с късмета на Земята?

— Дадохме го назаем, за да можем да спечелим от лихвата.

— Заели сте нашия късмет?

Чиновникът кимна.

— На Асоциираните Цивилизации от Малкия Магеланов Облак. Ужасно рисковано — изрече той.

— Е, тогава го поискайте обратно — каза Цимерман.

— Точно това ми е най-неприятно да ви съобщя. Въпреки много добрия им кредитен рейтинг, Асоциираните Цивилизации от ММО наскоро изчезнаха в черна дупка. Това е вид пространствено времева аномалия, която може да се случи на всекиго.

— Много умно от тяхна страна — каза Цимерман. — Но какво ще кажете за късмета на Земята?

— Няма начин да го възстановим. Той се намира там, зад хоризонта, с всички останали активи на Асоциираните Цивилизации.

— Загубили сте късмета ни!

— Не се бойте, вашата планета със сигурност ще спести нов. Съжалявам, но не мога да направя нищо по този въпрос.

Тъжната усмивка и оплешивяващата глава на чиновника започнаха да се замъгляват. Всичко проблясваше и започваше да чезне и Цимерман разбра, че е на път обратно за Ню Йорк. Това не му харесваше. Ето го него, първия човек, попаднал в друга реалност, Колумб на Галактиката, и единственото нещо, което ще трябва да каже на хората като се върне е, че късметът на Земята е изчезнал в черна дупка. „Съжалявам.“

В най-добрия случай името му ще бъде прокълнато за поколения наред. Хората ще казват „Ето, идва един Цимерман“, за да се разбере, че някой носи страхотно, суперколосално лоша новина.

Не беше честно. Не би могъл да изтърпи подобна обида окачена на врата му за вечни времена. Трябваше да има начин да направи нещо по този въпрос.

Но какво?

В този миг, наполовина в мъглата, бе времето, когато Цимерман трябваше да вземе решение. Моментът, когато Нуждата, обикновено без предпочитания към някого, внезапно се превръща в майка на Изобретението.

И така, Цимерман внезапно намери отговора.

— Чакай! — извика той на чиновника. — Трябва да поговорим!

— Вижте, вече ви казах, че съжалявам...

— Забравете това — каза Хари. — Трябва да си поговорим по работа.

Чиновникът направи знак с ръка. Реалността спря да избледнява.

— Каква работа?

— Заем.

— Заем за късмет ли?

— Разбира се. Голям при това. За да може да ни облекчи, докато при вас нещата се пооправят.

— Скъпи ми господине — усмихна се чиновникът. — Защо не ми казахте това още в самото начало? Та нашата работа е да заемаме късмет. Елате с мен.

Хари последва чиновника обратно в банката.

Както Колумб е донесъл злато и перли с Еспаньола за Фердинанд и Изабела, така и Хари Цимерман, нашият неволен пратеник, се завърна в кармичната клирингова къща и изтъргува заема за късмет, от който ние, хората на Земята, така отчаяно се нуждаехме. И това е истинската история за днешния мир и благоденствие, с които живеем през настоящия 21 век. Оказа се, че лихвата е малко висока, разбира се. Кармичната банка не работи заради хубавите ни очи. Пък и Хари ипотекира Земята като гаранция. Ако не намерим начин да си платим скоро заема, има само едно, което бихме могли да сторим. Ще трябва да се скрием в Черна дупка част 13, както са направили Асоциираните Цивилизации от ММО. Това е отчаяна мярка, но във всички случаи е по-добра, отколкото да си загубим планетата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.